

מעשה משבעה בעטלירש

אספר לכם איך היו שמחים:

פעם אחת היה מלך, והיה לו בן יחיד, ורצה המלך למסר המלוכה לבנו בחייו. ועשה משתה גדול (שקורין "באל") ובודאי בכל פעם שהמלך עושה באל הוא שמחה גדולה מאד, בפרט עתה, שמסר המלוכה לבנו בחייו, בודאי היה שמחה גדולה מאד, והיו שם כל השרי מלוכה, וכל הדכסים והשרים, והיו שמחים מאד על המשתה. וגם המדינה היו נהנים מזה שמוסר המלוכה לבנו בחייו, כי הוא כבוד גדול למלך, והיה שם שמחה גדולה מאד, והיה שם כל מיני שמחה; קאפעלייש^א וקאמעדייש^ב וכיוצא מזה, כל מיני שמחה, הכל היה שם על המשתה.

וכשנעשו שמחים מאד עמד המלך ואמר לבנו: היות שאני חוזה בכוכבים, ואני רואה שאתה עתיד לירד מן המלוכה, בכן תראה שלא יהיה לך עצבות כשתרד מן המלוכה רק תהיה בשמחה, וכשתהיה בשמחה, גם אני אהיה בשמחה. גם כשיהיה לך עצבות, אף-על-פי-כן אני אהיה בשמחה על שאין אתה מלך, כי אינך ראוי למלוכה, מאחר שאינך יכול להחזיק עצמך בשמחה כשאתה יורד מן המלוכה. אבל כשתהיה בשמחה, אני אהיה בשמחה יתרה מאד.

וקבל הבן מלך את המלוכה ביד רמה, ועשה לו שרי מלוכה, ודכסים ושרים וחיל. וזה הבן מלך היה חכם והיה אוהב חכמה מאד, והיו אצלו חכמים גדולים, וכל מי שהיה בא אצלו עם איזה דבר חכמה, היה אצלו בחשיבות גדול מאד, והיה נותן להם כבוד ועשירות בשביל

^א מקהלות זמר
^ב הצעות תיאורן